

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

انینۀ ایران

فرستنده: توماج

۱۰/۱۰/۲۳

پیام به شرکت کنندگان کنفرانس کپنهاگ که قلبشان برای جهانی بدون زندان، شکنجه و اعدام می تپد!

رفقای عزیز دروهای گرم ما را بپذیرید!

ما از چهارگوشه جهان، امریکای لاتین، آسیا، اروپا و کشورهای خاورمیانه در اینجا جمع شده ایم تا درباره ظلم و ستمی که هنوز بر انسان قرن بیست و یکم روا میشود، صحبت کنیم. ما در دنیائی زندگی میکنیم که بیش از ۱۱ میلیون انسان در کل جهان در زندانها اسیرند و با کمال تأسف هر روز افزایش می یابند.

در واقع این انسانهای در بند بیش از آنکه خود مسؤول این اتفاقات ناگوار باشند که با آن رودر رو هستند جوامع و دولتهائی مسؤول اند که در آن اقلیتی صاحب تمام نعمات و ثروت هستند و اکثریتی که با تلاش شبانه روزی، فقط خود را زنده نگه میدارند، زیر خط فقراند، بیکارند، از حقوق و امکانات رفاهی و اجتماعی بی بهره اند و نیز میلیونها انسان که از سرناچاری به اعتیاد، فحشاء و ... روی آورده اند.

در زندانها انسانهای هستند که علل تمام این مشکلات، نابرابریها و بدبختیها را می دانند و ضمن اینکه نظام حاکم موجود را مسبب این همه بلاهای اجتماعی می دانند علیه آن به مبارزه برخاسته اند. زندان، شکنجه نتوانسته است و نمیتواند آنها را از روحیه مقاوم و مبارزاتی شان تهی کند و آنها را به تسلیم در مقابل این نظام گندیده سرمایه داری وادار کند. درون و بیرون زندان انسانهای بیشماری خواهان و در تقلا برای ساختن جهانی برای همه، با داشتن امکانات و شرایط برابر و بهره مند شدن همگان از نعمات زندگی هستند.

طبق آمارموجود افزایش سالانه زندان و اعدام برای مثال در دو کشور ایران و امریکا در چنان سطحی است که افتخارتوحش را میتواند کسب کنند. این جوامع در پرورش زندان، جلا و نگهبان، در کناربی حقوقی و فقر شهروندان، نیز در تقلاء هستند تا گوی سبقت را از دیگر دولتهای ضد انسانی مانند خود، بگیرند.

دوستان و رفقای گرامی

اعدام یک قتل عمد کاملاً آگاهانه ای است که نظم موجود یعنی دولتهای سرمایه برای حفظ نظام استثمار گرانه شان، طی برنامه ای از قبل طرح شده و با استفاده از ابزارهای سرکوب انجام می دهند. مبارزات تا کنونی برای لغو حکم اعدام ثمرات زیادی داشته و کشورهای زیادی را وادار به لغو رسمی این انسان کشی عامدانه و ددمنشانه نموده است.

اما برای ما که این جا جمع شده ایم ومانند بسیاری دیگر از انسان ها در پی ایجاد جهانی عاری از بربریت سازمان یافته و اعمال جنایتکارانه هستیم، می باید فعالانه و متحد در مقابل این وحشیگری قرون وسطائی سرما یه بایستیم. اگر سرمایه داری بعنوان نیروی حاکم، زندان، شکنجه و اعدام را وسیله ای قرار میدهد تا به عمر ننگین اش ادامه بدهد، نیروی اجتماعی مقابل آن یعنی کارگران برای پایان دادن به این جنایتها چاره ای جز متشکل شدن و مبارزه همه جانبه علیه آن ندارند. تمامی نیروهای اجتماعی مترقی در کنار کارگران میتوانند متحدانه به تمامی این وحشیگری ها نظام سرمایه داری پایان دهند.

جنبش کارگری ایران در سال های اخیر مبارزات زیادی را برای کسب حقوق و ایجاد تشکل های مستقل خود به پیش برده است که برای آن بهای سنگینی نیز پرداخته است. دهها نفر از رهبران کارگری سخت ترین زندان ها، شکنجه و یا اخراج از کار را تحمل کرده اند. هم اکنون رهبرانی نظیر منصور اسالو، ابراهیم مددی، رضا شهابی، بهنام ابراهیم زاده و ... در زندان جمهوری اسلامی سرمایه در بدترین شرایطی به سر میبرند. به باور ما فعالان متشکل در نهادهای همبستگی با جنبش کارگری ایران در خارج کشور، طبقه کارگر جهانی می تواند با حمایت هم طبقه ئی هایش، برای نابودی سرمایه جهانی به مبارزه بر خیزند و جهانی بدون زندان و شکنجه و اعدام بنا کند.

با این امید که این چند روز نشست مان، ما را به امر و هدف مشترک با افقی روشن و متحد نزدیک نموده که همانا مبارزه برای جامعه ای برابر و عاری از هر گونه ستم و استثمار، شکنجه، زندان و اعدام می باشد. از برگزارکنندگان این کنفرانس سه روزه صمیمانه تشکر می کنیم و دستشان را به گرمی میفشاریم.

مبارزه علیه زندان، شکنجه و اعدام را گسترش دهیم!

تمامی زندانیان سیاسی فوراً و بدون قید و شرط آزاد باید گردند!

زنده باد همبستگی جهانی کارگری